

тази реалност. Свѣщъта ту загасва, ту се запалва, и това сжщество вади заключение, че въ природата настава день и нощъ. Това вижда въ огледалото и започва да издирва причинитѣ за образуването на деня и нощъта. Това сжщество вижда въ огледалото, че нѣкой чете книга. Следъ известно време този човѣкъ затваря книгата и загасва свѣщъта. Значи, каквото става предъ огледалото, сжщото става и въ огледалото. По промѣнитѣ въ огледалото се сжди за промѣнитѣ, които ставатъ предъ него. Тази е причината, задето хората често приематъ сѣнитѣ на нѣщата за реалностъ.

Възъ основа на това, ние вадимъ заключение, че каквото става въ духовния свѣтъ, по отражение сжщото става и на физическия свѣтъ. Нѣкое сжщество въ духовния свѣтъ е запалило нѣколко свѣщи, и на физическия свѣтъ нѣкое сжщество се ползува отъ свѣтлината на тѣзи свѣщи. Сжществото отъ духовния свѣтъ започва да загасва една по една свѣщитѣ. Сжщото става и на физическия свѣтъ. Най-после, когато горе се изгаси и последната свѣщъ, човѣкътъ на физическия свѣтъ се намира въ тъмнина и казва, че е настанала нощъ. Следъ 12 часа сжществото отъ духовния свѣтъ започва да запалва свѣщитѣ една следъ друга, а сжществото на физическия свѣтъ казва, че е настаналъ день. Следователно, теориитѣ, които човѣкъ на физическия свѣтъ създава за явленията въ при-